

amb Esquerra Republicana de Catalunya, que és molt possible i és molt legítim per a vostés... Possiblement siga això, que Esquerra Unida de la Comunitat Valenciana tinga un pacte signat o a punt de signar amb Esquerra Republicana de Catalunya.

Mire vosté, per a mosatros, allò important és la Comunitat Valenciana, la nostra singularitat, la nostra personalitat. (*Remors*) Quan parlem del valencià, parlem d'un element tan fonamental d'unió i de prosperitat també, i de personalitat i de presència en el món, que jo crec que no té de ser una qüestió ni de tensió ni de crispació com vosté la planteja sempre, desgraciadament, sempre.

Estava vegen unes dades ara importants, crec que importants. L'any 1995 el 60% dels mestres estaven capacitats per a ensenyar en valencià; hui, el 82%... El 82%. N'hi han més professors, per tant, no a soles estem parlant de la mateixa quantitat, n'hi han molts més mestres ara, governant el PP, que quan governava el Psoe, lògicament, perquè som un govern de prosperitat i d'oportunitats, però, a més, el 82% dels mestres en estos moments estan capacitats per a ensenyar en valencià.

L'any 1995, governant el Partit Socialista, el percentatge de professors de secundària capacitats per a ensenyar en valencià era del 19%; en estos moments és el 60%. Això és treballar pel valencià, això és treballar per les línies en valencià, l'educació en valencià, l'aposta de l'ensenyança del valencià a tota la xarxa educativa. Això és el que marca la diferència claríssima entre propostes que fan coses a favor de la gent i entre propostes de tensió i de crispació com vosté representa. (*Aplaudiments*)

N'hi han...

El senyor president:

Señor presidente...

El senyor president del Consell:

...no a soles més quantitat de mestres i professors ara, governant el PP, que quan governava el Psoe, molts més, molts més, i en millor condicions laborals, molt millors condicions laborals que quan governava el Partit Socialista, sinó que, a més, el percentatge per a l'ensenyança del valencià ha augmentat de manera clara en el sistema educatiu de la Comunitat Valenciana, i això és una gran alegria per al president de la Generalitat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Se interrumpe el pleno durante unos quince o veinte minutos.

(*Se suspén la sessió a les 10 hores i 47 minuts*)

(*Es reprén la sessió a les 11 hores i 32 minuts*)

(*Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Rosa María Barriera Mombriú*)

Declaració institucional amb motiu del Dia Mundial del Refugiat

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a continuar el Pe.

En primer lloc, ha arribat ací, a la mesa, una declaració institucional de les Corts, pel Dia Mundial del Refugiat, que, si els pareix, passarem a llegir tal com ha arribat:

«Ante la celebración el día 20 de junio del Día Internacional del Refugiado, Les Corts hace la siguiente declaración:

Las naciones unidas han establecido el día 20 de junio como Día Mundial del Refugiado con una resolución especial de la Asamblea General adoptada por unanimidad en el 2000. Este año, el Día Mundial del Refugiado está dedicado a la esperanza que mantienen los refugiados de volver a sus lugares de origen. El 20 de junio es la ocasión adecuada para recordar a los cuarenta millones de personas desarraigadas por la violencia y por las violaciones de derechos humanos en el mundo. Bajo el mandato de ACNUR se encuentran casi veintiún millones de personas.

Este es un día para reafirmar nuestro apoyo solidario a los refugiados, como testimonio de la lucha por la democracia y las libertades, día para manifestar nuestro apoyo a los gobiernos que en distintas partes del mundo se esfuerzan en consolidar procesos políticos de democratización aun en las circunstancias más difíciles, día para manifestar la simpatía de todos los ciudadanos para aquellos que sufren lo que sufrió nuestro país y muchos de nuestros ciudadanos en otras épocas de nuestra historia. Y es un día de reconocimiento a todos aquellos individuos y colectivos, ONG, asociaciones, entidades y organismos que trabajan cada día con los millones de personas que sufren las consecuencias de tener que ser refugiados.

Este año, España celebra el XXVIII aniversario de nuestra adhesión a la Convención de Ginebra del 1951 y al Protocolo de Nueva York del 1967, que garantiza protección y asistencia a los refugiados. En estos años se ha avanzado mucho en materia política, legislativa y social en este sector, como se puso de manifiesto con la reacción social en la acogida de los refugiados de la antigua Yugoslavia y de Kosovo.

Somos conscientes de las dificultades de los estados a la hora de establecer mecanismos eficaces para la identificación de personas con necesidad de protección dentro de los flujos migratorios y proveer de respuestas adaptadas a sus necesidades específicas. Las causas que originan los grandes éxodos de refugiados son variadas, como se manifiesta en los problemas de los pueblos indígenas y las dinámicas del desplazamiento forzado a que se han visto sometidos en numerosos países, lo que implica un riesgo no solo para su vida, sino también para la desaparición de su identidad colectiva.

Además, no todos los motivos que generan refugiados están expresamente contemplados en los tratados internacionales, como los refugiados ambientales y su estrecha vinculación con los fenómenos derivados del cambio climático. En muchas ocasiones, los refugiados solicitantes de asilo son difíciles de detectar en medio de las grandes corrientes de la emigración. Es aquí donde se plantea el reto de identificar entre aquellos que llegan a nuestras fronteras, quienes huyen de sus países de vida o un temor fundado de persecución por motivos de raza, religión, nacionalidad, opinión política o pertenencia a un determinado grupo social, como claramente establece la Convención de Ginebra.

El acceso a procedimientos sigue siendo el aspecto más dramático del refugiado en España y en Europa. Por ello, es necesario que se facilite por las instancias implicadas la adecuada información, con el objeto de que se pueda prestar asesoramiento letrado a las personas susceptibles de merecer una protección internacional.

Les Corts, en representació de todos los valencianos y valencianas, manifiestan su apoyo al Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Refugiados, institución dos veces ganadora del Premio Nobel de la Paz y que con su labor encomiable en sus cincuenta y dos años de existencia ha permitido salvar tantas vidas poniendo en marcha proyectos en cinco continentes frente a la barbarie y a las guerras.

Palau dels Borja, 15 de junio del 2006»
(Aplaudiments)

Compareixença del conseller de Cultura, Educació i Esport per a explicar els resultats de l'estudi sociolingüístic respecte al coneixement i ús social del valencià

La senyora vicepresidenta primera:

A continuació, senyories, passem al punt número 10: compareixença del conseller de Cultura, Educació i Esport per a explicar el resultat de l'estudi sociolingüístic respecte al coneixement i ús social del valencià elaborat per la Secretaria Autònoma de Cultura i Política Lingüística de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, sol·licitada a petició pròpia.

Quan vullga, honorable conseller senyor Font de Mora.

El senyor conseller de Cultura, Educació i Esport:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Senyories, el valencià, tal i com ha quedat recollit en el nostre Estatut d'autonomia, és la llengua pròpia de la Comunitat Valenciana i constituïx, per tant, la seua principal senya d'identitat. Per això, el govern del Partit Popular presidit per Francesc Camps té com a objectiu prioritari, sempre respectant la Constitució espanyola i l'estat d'autonomia, la defensa i la recuperació de l'ús del valencià en tots els àmbits aportant els recursos humans i materials necessaris per a incrementar el seu coneixement, per a promoure el seu ús social entre els ciutadans i ciutadanes de la nostra comunitat.

Comparec a petició pròpia davant d'estes Corts per a explicar a les senyories les dades que vam publicar en la Conselleria de Cultura, Educació i Esport l'any passat.

La Conselleria de Cultura, Educació i Esport, després del cens de 2001 dut a terme per l'Institut Nacional d'Estadística, les dades definitives del qual van ser facilitades l'any 2003, va decidir posar en marxa un important estudi estadístic que recollira totes les dades censals des de 1986. I, a més, va voler arreplegar en una edició totes les dades sociolingüístiques de què disposàvem per a oferir als estudiosos una bona recopilació de totes estes dades relacionades amb el valencià dels últims vint anys.

L'anàlisi de les dades sociolingüístiques es van fer públiques en el mes de febrer de l'any passat, recopilades en el llibre, este llibre que tinc ací a les meues mans, *Coneixement i ús del valencià*, que recull tots els índex dels dos últims censos i els del padró de 1986.

La comparació de les dades augura bones perspectives respecte a l'ús del valencià. Dir que un exemplar es va fer arribar a tots els diputats i diputades de la Comissió d'Educació i Cultura de les Corts.

Este llibre el vam presentar el 22 de febrer de 2005, i és el resultat de l'estudi dut a terme pel Servei d'Investigació i Estudis Sociolingüístics de la Secretaria Autònoma de Cultura i Política Lingüística, i aporta, per primera vegada,

una anàlisi estadística fonamental per a avaluar les línies bàsiques sobre l'evolució de la llengua valenciana des de la primera etapa de la Llei d'ús i ensenyament del valencià fins a les últimes dades generals del cens de 2001.

Entrant a una succinta anàlisi de les dades del llibre, és interessant constatar que la piràmide d'edat de l'any 1986, relativa a les persones que afirmen que saben parlar, el valencià, presenta una figura piramidal invertida, és a dir, a més edat, més alt era el percentatge de parlants. Fet que canvia absolutament en la representació gràfica de les dades dels parlants del cens de 2001, ja que la figura resultant adopta la forma piramidal. Això evidencia que els percentatges més alts ara es troben en edats joves, la qual cosa remarca el rejuveniment de la composició de la població que sap parlar el valencià, un fet que obri noves expectatives de cara a futures generacions.

Durant el període 1986-2001, podem remarcar que augmenta el nivell de comprensió oral, el de lectura i el d'escriptura, especialment entre els joves. El nivell general de parla es manté estable i augmenta l'aptitud de comprensió per a totes les edats.

Un element bàsic en la recomposició de l'organització sociolingüística, especialment a partir de 1995, és el factor migratori produït en esta comunitat i que cada vegada és més real i més important.

Per a analitzar la influència d'este factor en l'evolució lingüística, cal tindre en compte la importància que tenen els immigrants sobre el total de la població en la Comunitat Valenciana. En este sentit, és positiu el fet que respecte a l'any 1991, en el cens del 2001, hi ha un 4% més de persones nascudes en altres comunitats d'Espanya que afirmen saber parlar valencià.

Un altre dels aspectes que voldria subratllar, de les dades d'este llibre, és l'increment en totes les aptituds en les poblacions de predomini lingüístic castellanoparlant. Un increment que es pot constatar per igual a la majoria de les comarques. Així, per exemple, respecte a les dades del cens de 1986, al Racó d'Ademús hi ha un 60% més de població que entén el valencià; a la Vall de Cofrents-Aiora, un 51% més; a la Plana d'Utiel-Requena, un 47% més; als Serrans i l'Alt Vinalopó, un 36% més; a les poblacions del Baix Segura, un 34% més i, a l'Alt Palància, un 29% més.

En resum, l'any 1986 en estes comarques hi havia un 23% de persones que entenien el valencià i en el 2001 el percentatge ha pujat al 56,5%, el que suposa un increment del 33,5%.

Estes dades constaten l'actitud positiva cap a la llengua valenciana en estes comarques, la qual cosa augura un bon futur per al valencià.

Pel que fa a l'evolució en les quatre ciutats de més de 100.000 habitants, València, Alacant, Castelló i Elx, en relació amb la situació de 1986, estes apunten a un augment de la capacitat lingüística en les quatre habilitats: comprensió, parla, lectura i escriptura. Si analitzem només l'evolució de les huit ciutats de més de 50.000 habitants, estes presenten increments, i alguns d'estos són significatius.

Este increment és particularment espectacular en el cas de la ciutat d'Alacant. La ciutat d'Alacant augmenta un 23% en comprensió oral del valencià. És interessant, com dic, remarcar este fet, ja que la ciutat d'Alacant ha experimentat un major increment en la comprensió oral i en la parla respecte del seu entorn comarcal i del seu entorn provincial.

Podem concloure que les dades de coneixement del valencià en els cens del 2001 i la seua comparació amb